

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

E decem Leprosis novem experitur ingratos. 33

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

Nulli non utile latrocinium,
 Quod fides imperavit, spes fecit.
 Non habuit Phariseorum fimbrias Christus;
 Tulit ille ibi remedia vulnerum,
 Ubi ipsi vulnerum causas,
 Infecerat amabili contagie
 Benignitatis Genius vestes ipsas.
 Ne laciniæ quidem videri voluerant,
 Illi magis ad pompam, quam nobis ad utilitatem
 servire.
 Passus est à modestia similitudinē violentiæ Deus;
 Tactum impressum in fimbria, sensit in corde.
 Excitate alios ad idem latrocinium voluit,
 Cujus artificium non passus est regi.
 Partes suas putat erigere fœminam,
 Quæ se, quo ad usque potuerat, depressisset;
 Filiam vocat, quæ se bis Patrem esset experta.
 Ad valetudinem adjicit alia quietis viatica,
 Illum unum illi dolorem relinquens,
 Quod Medicis indigens eum postremum adiisset,
 Quem primum debuerat.
 Felix; quæ talem ad Deum accessum invenerit
 Quem impedire turba non posset.
 Nos infelices è contra,
 Qui quotidie Christum tangimus, nec curamur,
 Utpote ii, quibus ad remedium
 Jam non Christus deest, sed fides.

Catena in hunc locum notat ex Hieronymo, quod Pharisei spinas in fimbriis ferrent, ut cruorem elicerent.

Vestes Christi quodam infectæ contagio.

Non enim ausus negare beneficium modestiæ.

Hoc est ad rapiendam salutem per fidem.

*Proprium Dei manus superbos depri-
 mere, jacentes erigere.*

Chrysost. hom. 32. in Evang. Matth.

Quæ major hujus mulieris culpa.

Chrysolog. serm. 36. Ad Sacerdotes sacerdos alludit, quæ quotidie celebrant.

Idem Chrysolog. serm. 37.

ELOGIUM XXXIII.

E DECEM LEPROSIS NOVEM
 EXPERITUR INGRATOS.

Luca cap. 17.

Alit calamitas reverentiam Dei.
 Et ærumnosa modestiam
 Felix nullus exæquet.
 Supplices ut multos Christus habuerit,
 Nullos leprosis pares invenit.
 Ne salutem minus mererentur audacia,
 Stetere, quasi parati ad omnia, sed à longe.

*Steterunt enim à longe leprosi im-
 plorantes opem Christi.*

De aliis legimus, quod accesserunt ad eum.

D Accel-

*Qui stat videtur im-
perium expectare pa-
ratus ad omnia.
Et levaverunt vo-
cem dicentes: Iest
præceptor miserere
nostri.*

*Alludit ad parabo-
lam, seu historiam de
Publicano.*

*Venerat Christus ar-
tem patientiæ docere.*

*Ite & ostendite vos
Sacerdotibus.*

*Et factum est dum
irent, mundati sunt.*

*Isaia cap. 53. Et nos
putavimus eum
quasi leprosum, &
percutsum a Deo.*

*Æson Iasonis Pater
à Mædæa recoctus,
& in juventam re-
vocatus. Ovid. in
met.*

*Affectus, vel grati-
tudinis, vel admira-
tionis, vel gaudii.*

*Vnus autem solum
ex iis, ut vidit, quia
mundatus est, regres-
sus est magnificans
Deum.*

Accessum, quem suadebat
Opinio de Clementia Medici,
Dissuasit pudor ex conscientia morbi,
A desiderii vehementia clamore respirant,
Et demittentes animum, vocem attollunt,
Nulla tamen conatus hujus necessitas,
Ubi qui rogatur is est,
Ad cujus aures illico venit
Quidquid secum, stans item à longe
Publicanus obmurmurat.
Magistri titulum non recusat à miseris,
Qui se ad talium eruditionem,
Aperuisse meminerat in Bethleem scholam novam
Ipsamet dona sua
Deberi Sacerdotibus volens,
Non contemnentis, sed venerantis affectu
Immundas ad eos victimas legat.
Præfinito discessu
Sacrosanctæ Dignitatis conspectum
Reverita lepra declinat.
Facilis Christo miseratio erga leproso,
Quorum quasi unus sit quandoque futurus
Beneficentiæ illius amabilis impatientia,
Semel promissa differre vix tolerat.
Dandi velocitate præveniens euntum gressus,
Destinata iter absolventibus præmia,
Vix inchoantibus elargitur
Per obedientiæ veneficia
Retrocedunt novi Æsones in juventam;
Squamis edacibus libera pellis
Reflorescit Vere decoro.
Quærunt jam cicatrices, non vulnera,
Et neutris inventis hærent incerti
Cui de tam multis affectibus primas donent,
Evanescit tamen, (proh pudor,)
Una cum morbo memoria beneficii,
Mundities acquisita corporibus,
Ingerit mentibus novas sordes,
Donati valetudine
Primum illius fructum agnoscunt,

Quod

Quod jam possint Medicum fugere,
 Mundo magis odibiles cum ingrati,
 Quam antea cum leprosi,
 Unicum Alienigenam
 Populare Judæorum malum non inficit.
 Novem abeuntibus in perniciem,
 Redit decimus in salutem,
 Auctoris adoratione
 Probat quam magni fecerit donum,
 Et rogatus de sociis
 Ingens illis creat sua taciturnitate convicium.
 Et miraris, mi Jesu, mores hos tanquam novos
 Mirari magis debueras si redirent.
 Ingratitudo inter homines nihil habet jam novum;
 Gratitudo, si quæ sit,
 Ea jure monstri locum obtineat.

*Leprosi maxima
 odiosi, utpote qui
 arcerentur à templo,
 & ab urbibus.*

*Non est inventus
 qui rediret, nisi hic
 alienigena: erat
 enim Samaritanus.*

*Admiratio Christi:
 nonne decem mandati
 sunt, & novem ubi
 sunt?*

*Admiratio enim
 non est de iis, quæ ut
 plurimum accidunt,
 sed de iis, quæ raro.*

ELOGIUM XXXIV.
COECO NATO NOVAM APERIT
DIEM.

Ioan. cap. 9.

Quidni miseris sæpe Christus occurrat,
 Si Christus miseros semper quærit?
 Nescit illos præterire præteriens;
 Seu videatur, seu videat,
 Orami se ipsum prodigit via.
 Ne homo jam floccipendat hominem,
 Impendit Deus mendico,
 Vel in die quietis suæ publicam servitutum,
 Dum creante verius, quam medicante manu
 Inde supplevit homini lumina,
 Unde hominem fecerat totum.
 Operanti salutem nostram,
 Stat pro Sabbato omnis nobis utilis dies;
 Quisquis calamitosus labor impenditur,
 Summa illi cessatio est.
 Licet videri non appetat,
 Adhuc pati cœcitatem non potest,
 Quæ in tanta copia lucis nimis accidat importuna.

*Præteriens vidit
 hominem cœcum à
 nativitate, &c.*

*Chrysol. serm. 176.
 pene ad verbum.
 Hoc est in Sabbato.*

*Idem Chrysol. ubi
 supra.
 Homo enim ex luto.
 Erat autem Sabba-
 tum, quo quiescit
 Deus ab opere suo.*

*Frequenter enim
 abscondit se ab ho-
 minum oculis fugiens
 plausum, &c.*